

de geluksvogel ilja gort

roman

Een Nederlandse reclameman met een wijnhateau op het Zuid-Franse platteland ontfermt zich over een Franse wijnboer die een camping is begonnen

Ilja Gort

De geluksvogel

SLURP
PUBLISHERS

3e druk, 2018

Dit boek is gebaseerd op de roman *Het Merlot Mysterie*,
9789043911870, 2008, en is eerder uitgegeven als *De Geluksvogel*
9789400503755, 2013 bij A.W. Bruna Uitgevers.

Deze digitale editie is gemaakt naar de derde druk, 2018
(978-90-827015-4-8)

© 2018 Ilja Gort, Saint-Romain-La-Virvée/Amsterdam
SLURP Publishers, Amsterdam
ISBN 978-90-825220-7-5
NUR 301

Omslagontwerp: Caroline d'Hollosy & Ilja Gort

Typografie: Caroline d'Hollosy

Foto auteur: Caroline d'Hollosy www.carolinewerkt.nl
info@slurppublishers.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en / of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotografie, scan, microfilm
of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

SLURP
PUBLISHERS

Dit boek is gedrukt op papier dat het kenmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de regels van FSC. Van het andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het FSC Mixed Sources-label dragen. Voor dit boek is het FSC-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedals AB, Zweden.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Prologue

Toen de mollen onder het gras nog diep in slaap waren, liet Harold Wechter onder het dekbed een harde scheet die de bekrachtiging vormde van zijn zojuist genomen besluit. Hij ging zijn zaak verkopen.

De verkoop van zijn 18-koppige reclamebureau voltrok zich sneller dan hij had verwacht. Amsterdam was hot. Deze 'springplank naar Europa', met zijn imago van vrijgevochten creativiteit, was een plaatsnaam die buitenlandse bureauketens graag aan het rijtje vestigingen op hun briefpapier wilden toevoegen. Ondanks een krimpemde markt was een vooraanstaand Amerikaans bureau bereid een verrassend groot bedrag neer te tellen om zijn initialen voor die van Harold te mogen plakken.

Een halfjaar later was de onderhandelingsrook opgetrokken. De kosten voor het legertje juristen dat daarbij betrokken was, logen er niet om. Maar het bedrag dat de Amerikanen bereid waren te betalen, was dusdanig groot dat er zelfs na aftrek van de hoog opgeschroefde advocatenfacturen nog een aanzienlijk vermogen overbleef. Een week voor zijn veertigste verjaardag was Harold Wechter miljonair.

De inkt op het overnamecontract was nog nauwelijks droog of Harold en zijn vriendin Fiona Vermeer pakten hun koffers en vertrokken voor onbepaalde tijd naar Frankrijk.

Harold ging zijn droom verwezenlijken. Al jarenlang fantaseerde hij over het bezit van een eigen wijnchâteau. Hoe dat château eruit zou zien, wat voor wijn er gemaakt werd, hoe groot het was, hij had geen idee. Slechts één ding stond als een paal buiten kijf: zijn droomkasteel bevond zich in Frankrijk. Om precies te zijn: in de Bordeauxstreek.

Ze huurden een appartementje boven de Bar de la Poste in Saint-Emilion en startten een zoektocht. Zo'n droomkasteel vind je niet van de ene dag op de andere en Fiona kon haar werk als mode-redactrice bij een prominent vrouwenblad niet te lang alleen laten. Dus na drie weken kastelen kijken reisde Fiona terug naar Amsterdam en zette Harold zijn queeste alleen voort. Hij doorkruiste het departement Gironde van het gehucht Saint-Michel-de-Castelnau in het uiterste noorden, tot het nietige dorpje Le-Verdon-sur-Mer in het verste zuidpuntje van de goudgerande Médoc.

Gaandeweg ontwikkelde hij gevorderd inzicht omtrent druivenrassen, grondsoorten en de architectonische structuur van zeventiende-eeuwse bouwwerken. Iets wat de zaak er niet eenvoudiger op maakte. Integendeel, hoe meer technische kennis hij verwierf, hoe lastiger het werd zijn keuze te bepalen.

Precies op de zevende dag van de zevende maand van zijn zoektocht werd Harold, zoals de Fransen dat noemen, 'getroffen door de bliksem'. Hij werd op slag smoorverliefd op een wijnkasteel in een afgelegen dorpje op de Rive droit, de arme kant van de rivier de Gironde die het wijngebied in twee ongelijke helften verdeelt.

Achteraf is het aandoenlijk om te beseffen dat hetgene waardoor Harold voor de bijl ging, niets te maken had met de tijdens zijn zoektocht opgedane technische bagage. Hij viel voor een zandkleurig konijn. Het zat naast de kasteelpoort op een klaverblaadje te kauwen. Een deel van een seconde ving Harold de blik in de glanzende ogen, toen schoot het tussen het gebladerte en was verdwenen. Natuurlijk, het kwam ook doordat het een verwoestend mooi kasteel was, dat op de top van een heuvel lag en exact voldeed aan alle kwalificaties waaraan een droomchateau moet voldoen. Maar het was het konijn dat de liefdespijl door Harolds hart schoot. Bodemonderzoek? Gemeentelijke uitbreidingsplannen? Bouwtechnische controle? Allemaal zaken waarzonder hij in Nederland nog geen hondenhok zou kopen. Maar liefde maakt blind en Harold gunde zich er simpelweg de tijd niet voor. Als een onstuimige jonge

minnares had Château Bellerève, zoals zijn droomchateau navrant genoeg heette, hem het hoofd op hol gebracht. Nog voordat Fiona hun nieuwe behuizing met eigen ogen had kunnen aanschouwen, had Harold bij een lijk grijze notaris in Bordeaux de koopovereenkomst al getekend. Toen hij, knipperend tegen het zonlicht met de documenten in zijn vuist, weer buitenstond, moest hij de neiging om te gaan juichen onderdrukken. Hij had zijn wijnhateau gekocht! Ofschoon dat natuurlijk ook andersom zou kunnen zijn en het château hém had gekocht. Dat zij met haar woestromantische torentjes, haar blozend rode dakpannetjes, haar wellustig golvende wijngaarden en met haar zachtbruine knabbelkonijn Harold tot haar minnaar had gemaakt. Hoe dan ook, Harold beseftte dat het tekenen van het koopcontract slechts een eerste stap was op een lange weg en hij pakte de zaken met Hollandse voortvarendheid aan. Hij verzekerde zich van de medewerking van een Grand cru-oenoloog uit Pauillac en maakte met hem een plan voor een integrale herstructurering van de wijnkelder. Daarna investeerde hij zonder terughoudendheid een enorm bedrag in de beste en meest geavanceerde vinificatieapparatuur die er op dat moment te koop was.

In die roerige periode pendelden Harold en Fiona heen en weer tussen hun luxe appartement aan de Prinsengracht in Amsterdam en hun wijnkasteel in Arnoisay-les-Côtes. Want Château Bellerève had ook Fiona's hart gestolen. Ook zij was vanaf het eerste ogenblik onder de betovering geraakt van het eeuwenoude gebouw. Opgewonden ging zij in de weer met de inrichting van de kasteelkamers, de restauratie van de orangerie en de aanplant van een lavendelveld in de kasteeltuin. Harold dwaalde liever dromerig door zijn wijngaarden waar hij ongehaast enige symbolische arbeid verrichtte. Dit in de prettige wetenschap dat het echte werk zou worden gedaan door het daartoe aangestelde personeel. Zo creëerden Fiona en Harold ieder hun eigen paradijs.

Tijdens hun tweewekelijkse tripjes naar hun liefdesoord kon Fiona

haar redactionele taken gemakkelijk per mail en telefoon vanuit Frankrijk blijven vervullen. Harold daarentegen, leidde een dubbellevens. In Nederland was hij inmiddels freelance marketingconsultant; door vriend en vijand bejubeld om zijn strategisch inzicht. Maar zodra hij de grens met Frankrijk was gepasseerd, spleet zijn persoonlijkheid en veranderde de gewiekste reclameman in een hartstochtelijke wijnboer met een obsessieve hang naar kwaliteit. Hoe verwarrend deze metamorfose voor hen beiden ook mocht zijn, zij was er de oorzaak van dat Harold erin slaagde zijn wijn in recordtijd naar een hoog kwaliteitsniveau te stuwen. Dankzij zijn uitgebreide netwerk en zijn succesvolle marketingaanpak, kreeg hij het bovendien voor elkaar dat de circa vijftigduizend flessen die zijn Château Bellerève jaarlijks produceerde, voor een forse prijs van de hand gingen. Dusdanig fors, dat hij er riant van bleek te kunnen leven. Slechts heel af en toe trok er een rimpeling door hun paradijs.

Feest

Elke nieuwe lente werd het diep in dromenland verkerende wijndorpje Arnoisay-les-Côtes luidruchtig uit de slaap gerukt. Al jarenlang gaf het plaatselijke Comité des Fêtes reliëf aan de eerste zondag van mei door het organiseren van een groots evenement: een Salon des Vins.

Bij het begin en het eind van het dorp werden roestige Déviation-borden geplaatst, die de doorgang beletten. Aan deze beloofde omleiding werd verder geen vervolg gegeven, want in het dorp hadden de mannen het te druk met het opbouwen van de kramen. Al bij het krieken van de ochtend was de lucht vervuld van gehamer, gezaag, gerinkel van ijzeren tentstokken, muziek, geroep en gelach. Lege wijntonnen werden meegezeuld en kleurige zeilen met de namen van de deelnemende wijnhateaus uitgerold. Glazen werden uit dozen gehaald, opgepoetst en klaargezet. Er werden torens gebouwd van wijnflessen en uitvergrotingen van gewonnen wijnprijzen opgehangen. ‘Récoltant Propriétaire’, ‘Vin du Château’ en ‘Dégustation Gratuite’ ronkten de banieren boven de kraampjes.

Rond tien arriveerde een accordeonist die behalve zijn instrument ook zijn eigen doorgezakte keukenstoel met zich meezeulde. Hij installeerde zich bij de fontein en even later waaierden de eerste musetteklanken over het plein.

Voor de kinderen was er een kleine carrousel in opbouw, welks buitenmaatse soundsystem stampende discobeats produceerde die de accordeonist ruimschoots overstemden. Maar die liet zich daarvoor niet uit het veld slaan en bleef onverstoorbaar doorriedelen. De Tonneliers de Saint-Emilion, een elftal corpulente mannen in korte broekjes en opbollende T-shirts die waren ingehuurd als extra attractie, stonden aan de Buvette met een ochtendwintje.

Die middag zouden zij, zoals elk jaar, onder luide toejuichingen naast hun lege wijntonnen rennen en die met veel tumult door de hobbelige straatjes van het dorp laten bolderen.

Naast de buvette werden de doorgezaagde olievaten, die als barbecue voor de entrecôtes dienden, gevuld met oude wijnstronken en alvast aangestoken voor het Repas de midi.

Toen de dorpsklok elf uur sloeg, was het al behoorlijk heet. Jean le Bosse veegde het zweet van de grote roodglanzende bult midden op zijn voorhoofd die hij zelf aanduidde als 'mijn talenknobbel'. Met een aantal beschilderde stukken spaanplaat had hij zijn tractor en een paar aanhangers opgepimpt tot Petit train. Op de houten bankjes zaten de dorpsbewoners braaf te wachten. Aan de stuurcabine had Jean een scheepsbel bevestigd. Trots rukte hij aan het touw en startte de motor. De rij voertuigjes zette zich in beweging. Terwijl de passagiers op de bankjes door elkaar werden geschud, reed Jean door de straatjes van hun eigen dorp. Een dorp dat zij die dag met nieuwe ogen zagen. De dorpsfanfare marcheerde in vol ornaat achter de petit train aan. Koperen klanken schetterden over de wijngaarden.

Harold nam nooit deel aan de Salon des Vins. Zijn wijn was doorgaans al verkocht nog voordat hij was gebotteld. Maar dit jaarlijkse evenement bezocht hij steevast. Op zijn gemak slenterde hij van kraam tot kraam, toen hij dwars door de kakafonie van geluiden zijn naam hoorde roepen. 'Ârold!'

Hij keek om. Tussen de mannen aan de buvette stond Michel, burgemeester van het dorpje en tevens collega-wijnboer. Hij wenkte met brede armgebaren. 'Ârold! Kom! Rij mee! We maken een ritje! Met de petit train!'

Ter begroeting schudden de mannen elkaar de hand, stapten in een van de aanhangertjes en namen plaats op een houten bankje.

Voorthobbelend in het tractortrentje reden ze langs de glooiende

heuvels waarop uitgestrekte wijngaarden zich aaneenregen tot een zee van groen. In de verte lag de rivier als een dikke bruine slang in de zon te slapen.

Ze passeerden Harolds wijngaarden. Hij keek ernaar met die vreemde mengeling van trots en waakzaamheid, veroorzaakt door de voortdurende zorg om de oogst.

‘C’est en bon état,’ verklaarde Michel beslist. ‘Les plantes sont saines.’ ‘Tant mieux,’ antwoordde Harold. ‘Da’s hard nodig. Ze hebben nog aardig wat maanden voor de boeg.’

Terwijl zij op de harde bankjes door elkaar werden geschud, tuften ze langs het grote gele huis van Arnaud, die klokken kon maken. Op een keukenstoel onder de kastanjeboom zat zijn vrouw een kip te plukken. Bij de nadering van de tractortrein keek ze op. Ze herkende Michel en zwaaide naar hem met een hand die vol zat met witte donsveertjes.

Ze passeerden de Bar des Sports, waar op de muur nog vaag de reclameschildering zichtbaar was van een aperitief dat al jaren door niemand meer werd besteld. Ze reden langs de vervallen wijnboerderij van Bertrand, voor wiens lichtblauw geschilderde hek een rij kleurige stokrozen in achteloze schoonheid de hemel in stond te groeien en rondden de hoek. Een vleug warme wind voerde de geuren van de lente mee. In de verte stond het dorpskerkje in de zon te dromen. De tractortrein reed zo dicht langs de muur van het kerkhofje dat Harold alleen maar zijn hand zou hoeven uit te steken om de rode klaprozen die tussen de stenen groeiden te plukken.

‘Ik ben erg blij met deze Salon des Vins,’ zei Michel, terwijl het treintje moeizaam de heuvel op schommelde. ‘Het is een van de weinige dingen die doorgaan dit jaar.’

‘Hoe bedoel je dat?’

Michel zuchtte. ‘Het Comité des Fêtes bestaat uit vier personen: ik en nog drie anderen. Régis Boudin en ik, wij hebben ideeën. Goede ideeën, vind ik. Maar het is eh... lastig om ze van de grond te krijgen.’ ‘Hoezo?’

Michel krabde zich raspand door zijn baardstoppels en trok een gezicht alsof hij een slok verzuurde wijn moest doorslikken: ‘C’est Montbrun...’

Het bleek dat het derde feestcommissielid, de gepensioneerde notaris Montbrun, niet zo’n feestnummer was. Of het nu dansavonden betrof, wijnproeverijen of levendige langetafellunches onder de bomen van het dorpsplein; Monsieur le notaire beschouwde het allemaal als zedenverwildering en normverval. Inhoudsloze wuften die tot niets dienden. Over projecten met een historische of culturele inhoud viel nog te praten, mits zij uitsluitend toegankelijk zouden zijn voor de dorpingen zelf. Maar ging het om een muziek- of dansavond, een tombola of een Vide grenier, waar bovendien ook nog ‘lui van buiten’ of, nog erger, toeristen op af zouden komen, dan gooide hij faliekant zijn uitgedroogde notariskont tegen de krib en werden de overige commissieleden middels een keihard ‘Njet’ uitgerangeerd.

Mismoedig schudde Michel zijn hoofd: ‘Die Montbrun is een droogkloot en een xenofob. Hij is bang dat mensen van buiten, dit dorp ontdekken en er willen komen wonen. Jammer, want door lui als hij wordt elk sociaal initiatief getorpedeerd. Terwijl dorpsfeesten juist zo goed zijn voor de onderlinge verstandhouding; het brengt de mensen dichter bij elkaar. En dat is belangrijk in zo’n kleine gemeenschap als de onze.’

Michel en Harold hadden de avond daarvoor overduidelijk niet dezelfde culinaire invulling aan hun maaltijd gegeven. In elk geval niet waar het de knoflookinname betrof. Ongemerkt manoeuvreerde Harold een stukje bij Michel vandaan naar de buitenste rand van het petittrainbankje. Nu zat hij weliswaar in de volle zon, maar liever verbranden dan nog langer te blijven zitten in de radius van een knoflookkegel, die de mussen dood van het dak deed vallen. Ter compensatie keek hij Michel opgewekt aan en vroeg: ‘Maar je zei dat er nog een vierde commissielid was. Wat vindt die daar dan van?’ Michel sloeg zijn ogen ten hemel en verzuchtte met een trieste grijns: ‘Dat is zijn vrouw... Die is nog veel erger...’

Was het omdat Harold iets terug wilde doen voor Michel, die zoveel voor hem had gedaan? Of wilde hij zijn in de lommer verkerende Franse sociale leven wat opkrikken? Hoe dan ook: voordat hij zijn tong kon afbijten, hoorde hij zichzelf zeggen: ‘Maar Michel... dan word IK toch lid van die feestcommissie...!’

‘Au!’ gilde een klein stemmetje ergens achter zijn hersenstam vandaan. ‘Sufferd! Niet doen! Stóm! Zeg dat je het niet meende! Ontken dat je dit hebt gezegd! Je bedoelde iets anders! Zeg het NU! Nu kan het nog...’

Maar het was te laat. Eens gezegd, blijft gezegd. Klagen heeft geen zin en achteraf kijk je een koe in zijn kont. Bovendien heeft het Harold uiteindelijk ook veel goeds gebracht.

Want het was in het Comité des Fêtes dat hij Régis leerde kennen.

Een overhemd opeten

Of zijn wijngaard al maandenlang wordt geteisterd door slagregens, of de druiven dat jaar blaartrekkend wrang zijn en de wijn de smaak heeft van de urine van de kerkuil, het maakt allemaal niet uit. Vraag een wijnboer of het een goed wijnjaar is en zijn door weer en wind gelooid wijnboerenkop zal zich plooiën in een glimlach, stralend als de zon die opgaat achter zijn wijngaarden. Hij zal zijn eeltige wijnboerenduim omhoogsteken en in het typische dialect van de streek verklaren: 'C'est une bong année, et le ving est comme ça!' Zo ook Régis. Terwijl die niet eens alleen maar wijnboer was. Want hij had ook koeien. En een tamelijk uitgebreide moestuin waarvan hij de opbrengst op de zaterdagmarkt in de naburige stad verkocht. Verder scharrelde er nog een toompje halfwilde kippen over zijn erf die hem dagelijks voorzagen van verse eitjes. Maar zijn hart, zo verklaarde hij regelmatig met veel Frans pathos, lag bij de wijn: 'Le ving, c'est mon grand amour...'

Régis was klein van stuk, maar stevig en gespierd, met armen als een beer. Aan zijn rechterhand miste hij een halve vinger, maar daar leek hij weinig last van te hebben. Als hij je de hand schudde, voelde je je botjes kraken. Hij had een vrolijk gezicht, gebruind door het buitenleven, waardoor zijn leeftijd moeilijk te schatten viel. Zijn zwarte haar leek nog het meest op een ontploft eksternest, waardoor hij er meestal uitzag alsof hij in een windtunnel had geslapen. Maar als zijn ogen begonnen te twinkelen en zijn montere buitenkop openbrak in een lach, ging je vanzelf meelachen. Nooit zag je hem anders dan in zijn verschoten Pantalon bleu en een vaal overhemd dat al vele malen op rommelige wijze was veresteld.

'Le ving, c'est mon grand amour...'. Hij zei het graag en vaak. Maar het zijn niet allen jagers die de hoorn blazen. En wijn en wijn

is twee. Régis' productiemethoden waren niet te vergelijken met die van Harold. Teneinde de smaak van zijn wijn zo geconcentreerd mogelijk te krijgen, knipte Harold ver voor de oogst soms wel vijftig procent van zijn trossen af. Zijn wijnstokken hoefden daardoor slechts de helft van hun druiven van voedsel te voorzien, zodat de overgebleven druiven sterker werden en geconcentreerder van smaak. Bij het begin van het oogstseizoen waren Harold's druiven dan ook veranderd in kleine zwarte bessen met een rijke smaak en een gedroomd suikergehalte dat zich tijdens de gisting zou omzetten in een krachtig alcoholpercentage. Als de zomer overliep in de herfst en het weer begon om te slaan, wilde Harold zijn druiven nog de allerlaatste zonnestralen laten opzuigen. Hij nam dan grote risico's door ze langer te laten hangen dan gebruikelijk. Vaak hadden de andere wijnboeren dan reeds geoogst. Maar Harold wachtte en haalde zijn druiven pas op het laatste moment binnen. Bovendien paste hij tijdens de oogst een kwaliteitsselectie toe. Een team ervaren plukkers controleerde elke tros, druif voor druif, zodat alleen glanzend gezonde vruchtjes in zijn Cuves belandden. De inkomsten die hij met deze arbeidsintensieve werkwijze verloor, won hij ruimschoots terug met de hoge verkoopprijs die hij voor zijn wijn kon bedingen.

Régis' wijnproductie was op andere leest geschoeid. Hij liet juist zo veel mogelijk druiven aan zijn struiken groeien. Wachten met de oogst om de druiven rijper te laten worden? Geen haar op zijn hoofd die eraan dacht. De eerste week van september opende het jachtseizoen en dan wilde hij lekker de bossen in. Oogsten in de oogsttijd, jagen in de jachttijd. Zo hadden zijn vader, zijn grootvader en zijn overgrootvader dat gedaan en zo deed hij het ook. Dus knipte hij vóór die tijd zijn druiven af. Rijp of niet. Handmatige selectie, daar was al helemaal geen denken aan, want daarvoor bezat Régis het geld noch het personeel. Zijn oogst ging ongecontroleerd de vaten in. Met onrijpe druiven, steeltjes en blaadjes en al.

Harold slaakte een vermoeide zucht. Zijn eerste vergadering als

Comité des Fêtes-lid had hem bevestigd in het vermoeden dat hij hier nooit aan had moeten beginnen. Nu stond hij in de schemering op het verlaten dorpspleintje voor de Mairie, in gezelschap van een warrige wijnboer waarvan het enige wat hij wist was dat hij Régis heette. Boven hun hoofden gaf de torenklok één bronzen slag prijs. Hij wierp een blik op zijn horloge. Halftien.

‘Allez...’ Régis keek hem vragend aan en maakte met zijn hand een kort kiepegebaar ter hoogte van zijn mond dat over de hele wereld werd begrepen. ‘On boit un coup?’

Harold had natuurlijk beter moeten weten. Hij was een enorme wijnliefhebber, hetgeen ertoe had geleid dat hij zichzelf uitsluitend de allerfijnste wijnen toestond. Maar na deze avond oeverloos heen-en-weergepraat, had hij het helemaal gehad. Niettemin, boire un coup... Hmmm, in gedachten hoorde hij al het uitschenken van een fles mooie rode wijn, klokkend als koeienbellen in een alpenwei; de fluwelen gehemeltstreling van een zorgvuldig gerijpte Bordeaux, als de zijdezachte kus van een langverwachte geliefde...

‘D’accord,’ hoorde hij zichzelf zeggen.

Régis liep naar een vaalbeige Peugeot van een type dat al jaren geleden uit productie was genomen, opende het portier en stapte in. Terwijl hij plastic flessen, lege blikjes en ander zwerfafval van de passagiersstoel graaide en over de rugleuning smeed, boog hij zich naar het niet-aanwezige raam en riep naar buiten: ‘Stap in. Dan pikken we d’r eentje bij mij!’

Harold nam plaats op de stoelzitting waar aan alle kanten schuimrubber en springveren uitstaken.

Régis draaide de contactsleutel om, maar er gebeurde niets.

‘Merde!’ Hij greep een zwaar voorwerp van de achterbank en stapte uit. Hij opende de motorkap en gaf een geweldige hengst op een onderdeel ergens in de motor.

‘Voilà,’ gromde hij tevreden. Met een klap sloeg hij de motorkap dicht en stapte weer in. ‘Dat zal ’m leren. Putain!’ Hij draaide de sleutel om en de motor begon het geluid te produceren van een rotsblokkenvergruizer.